

ΑΛΙΣΟΝ ΝΟΕΛ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ
ΟΙ ΑΘΑΝΑΤΟΙ

Το Πετριωμένο

ΟΙ ΚΥΝΗΓΟΙ ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ

βιβλίο Ι

Ν Ε Α Ν Ι Κ Η Λ Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: SOUL SEEKERS 1: FATED
Από τις Εκδόσεις ST. MARTIN'S GRIFFIN, Νέα Υόρκη 2012
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Οι κυνηγοί των ψυχών 1: Το πεπρωμένο**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Alyson Noël
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Μαρία Μυρώνη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Elsie Lyons
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Alyson Noël, LLC, 2012
All rights reserved.

© Φωτογραφιών εξωφύλλου: © Bill Miles Photography,
blink blink/Shutterstock, andreiu88/Shutterstock, stock09/Shutterstock
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2012

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2012, 2.500 αντίτυπα

ISBN 978-960-496-788-9

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfoosi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΑΛΙΣΟΝ ΝΟΕΛ

Το
Πεπρωμένο
ΟΙ ΚΥΝΗΓΟΙ ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ

βιβλίο Ι

Μετάφραση: Μαρία Μυρώνη

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΛΙΣΟΝ ΝΟΕΛ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

ΣΕΙΡΑ: ΟΙ ΑΘΑΝΑΤΟΙ

Αιώνια δική σου, μτφρ. Ντίνα Καρύδη, 2009

Γαλάζια σελήνη, μτφρ. Ντίνα Καρύδη, 2010

Η χώρα των σκιών, μτφρ. Λυδία Κολυδά, 2010

Σκοτεινή φλόγα, μτφρ. Λυδία Κολυδά, 2011

Το αστέρι της νύχτας, μτφρ. Λυδία Κολυδά, 2011

Για πάντα, μτφρ. Λυδία Κολυδά, 2012

ΣΕΙΡΑ: ΡΑΪΛΙ ΜΠΛΟΥΜ

Λάμψη, μτφρ. Λυδία Κολυδά, 2012

Αναμνήσεις, μτφρ. Λυδία Κολυδά, 2012

Στη μνήμη της γιαγιάς μου

Πνεύματα ζώων-οδηγητών

Κοράκι

Το κοράκι συμβολίζει το μυστήριο, τη μαγεία και μια αλλαγή στο πώς αντιλαμβανόμαστε τα πράγματα. Το Κοράκι μάς διδάσκει πώς να δίνουμε μορφή σε οτιδήποτε άμορφο. Βοηθώντας μας να αντιμετωπίσουμε τις αδυναμίες μας, το Κοράκι μάς υπενθυμίζει ότι έχουμε το σθένος να μεταμορφώσουμε όλα όσα έχουμε το κουράγιο να αντιμετωπίσουμε. Ως φυσικό πολυμορφικό πλάσμα, το πνεύμα του Κορακιού μάς επιτρέπει να μεταμφιεζόμαστε ανάλογα με την κατάσταση, ακόμη και να γινόμαστε αόρατοι στους άλλους. Το Κοράκι μάς βοηθάει να κατανοήσουμε τη μαγεία των πνευματικών νόμων και να χρησιμοποιήσουμε αυτούς που χρειαζόμαστε για να γεννήσουμε φως από το σκοτάδι.

Κογιότ

Το Κογιότ συμβολίζει την αίσθηση του χιούμορ και την πονηριά. Το Κογιότ μάς διδάσκει πώς να πετυχαίνουμε την ισορροπία μεταξύ της σοφίας και της απερισκεψίας. Ως πονηρός αντίπαλος, το Κογιότ μάς θυμίζει να κατανοούμε πλήρως τις περιστάσεις προτού αναπτύξουμε κάποιο σχέδιο για την επίτευξη των στόχων μας, αλλά επειδή θέλει να επιβιώσει, το Κογιότ θα πάρει ακραία μέτρα για να διασφαλίσει την ευημερία του. Ως ευρηματικός μπαγαμπόντης, το πνεύμα του Κογιότ μάς δείχνει πώς να προσαρμοζόμαστε και να διασκεδάζουμε σχεδόν σε κά-

θε περίπτωση. Παρότι η χρήση που κάνει της μαγείας δεν έχει πάντοτε τα αναμενόμενα αποτελέσματα, εξυπηρετεί πάντα κάποιο σκοπό.

Άλογο

Το Άλογο συμβολίζει την ελευθερία, τη δύναμη και τη διαφώτιση. Το Άλογο μας διδάσκει τα οφέλη της υπομονής και της ευγένειας, αλλά και το ότι οι θετικές σχέσεις είναι και σχέσεις συνεργασίας. Με τη μεγάλη του αντοχή και ταχύτητα, το Άλογο μας ενθαρρύνει να χρησιμοποιούμε όλες τις δυνατότητές μας. Καθώς πρόκειται για ένα δυνατό και ισχυρό ζώο, το πνεύμα του Αλόγου μάς υπενθυμίζει ότι έχουμε εσωτερική δύναμη και μας δίνει κουράγιο να προχωράμε μπροστά, να στρεφόμεστε προς νέες κατευθύνσεις. Το Άλογο μας προτρέπει να κουβαλάμε τα βάσανα του βίου μας με περηφάνια, μένοντας παράλληλα καλά προσγειωμένοι σε ό,τι αφορά την πνευματική μας αναζήτηση.

Λύκος

Ο Λύκος συμβολίζει την προστασία, την πίστη και το πνεύμα. Ο Λύκος μάς διδάσκει να ισορροπούμε τις δυνάμεις μας με αυτές του κοινωνικού συνόλου, στο οποίο ζούμε, ενώ μας πληροφορεί για τη σημασία της τάξης και της αρμονίας, και πως η πραγματική ελευθερία απαιτεί πειθαρχία. Όντας ένα έξυπνο ζώο με οξυμμένες τις αισθήσεις, ο Λύκος μάς ενθαρρύνει να αποφεύγουμε τους μπελάδες και να ριχνόμαστε στη μάχη μόνο όταν χρειάζεται. Το πνεύμα του Λύκου μάς ωθεί να ακούμε τις εσωτερικές σκέψεις μας για να ανακαλύψουμε τα βαθύτερα επίπεδα του εαυτού μας και της διαίσθησης. Ο Λύκος μάς προστατεύει ενώ παράλληλα μας παροτρύνει να πάρουμε τον έλεγχο της ζωής μας, να βρούμε ένα νέο μονοπάτι και να τιμήσουμε τις δυνάμεις της πνευματικότητας.

Αετός

Ο Αετός συμβολίζει τη θεία έμπνευση, τη θεραπεία και τη δημιουργία. Ο Αετός μάς διδάσκει ότι, μολονότι είμαστε ελεύθεροι να επιλέγουμε το προσωπικό μας μονοπάτι, πρέπει να σεβόμαστε και την ελευθερία των άλλων να κάνουν το ίδιο. Με την ικανότητά του να ίπταται και να εποπτεύει προς όλες τις κατευθύνσεις, ο Αετός μάς υπενθυμίζει να αντιμετωπίζουμε τη ζωή από μια πιο ψηλή οπτική γωνία. Το πνεύμα του Αετού, όντας ένα σύμβολο μεγάλης δύναμης, σημαίνει ότι πρέπει να αναλαμβάνουμε ευθύνες μεγαλύτερες από τις προσωπικές μας και να χρησιμοποιούμε το δώρο της διαύγειας για να βοηθάμε τους άλλους στις δύσκολες στιγμές. Με τα φτερά του και τα δυνατά πόδια του, ο Αετός πετάει στους αιθέρες, ενθαρρύνοντάς μας να ανέλθουμε σε πνευματικά ύψη, ενώ παράλληλα παραμένουμε καλά προσγειωμένοι στην πραγματικότητα, και μας προτρέπει να ξεδιπλώσουμε όλη τη δημιουργική δύναμη που κατέχουμε.

*Δε μας απονέμεται η σοφία. Πρέπει να την ανακαλύψουμε
μόνοι μας, έπειτα από ένα ταξίδι που κανένας δεν μπορεί
να κάνει για λογαριασμό μας ή να μας γλιτώσει από αυτό.*

ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΟΥΣΤ

Τότε

Πρώτα έφτασαν οι κουρούνες. Ένα ολόκληρο κοπάδι από δαύτες. Κύκλωσαν το νεκροταφείο σε αυστηρό σχηματισμό, με τα σκούρα σαν χάντρες μάτια τους να παρακολουθούν, με αδυσώπητο βλέμμα, και τα στιλπνά μαύρα κορμιά τους να δέρονται από τον άνεμο. Δε νοιάζονται για την αφόρητη ζέστη, την αποπνικτική, ξηρή ατμόσφαιρα – αποτέλεσμα των μαινόμενων πυρκαγιών που είχαν βάψει τον ουρανό κόκκινο και έβρεχαν στάχτη στα κεφάλια των πενθούντων.

Όσοι εναρμονίζονταν με αυτού του είδους τα πράγματα, ήξεραν ότι επρόκειτο για ένα σημάδι που δεν μπορούσε να περάσει απαρατήρητο. Και η Παλόμα Σάντος, βέβαιη ότι ο αιφνίδιος θάνατος του γιου της δεν ήταν ατύχημα, ήξερε ότι οι κουρούνες ήταν κάτι παραπάνω από αυτό που φαίνονταν· δεν επρόκειτο απλώς για έναν οιννό, αλλά για προάγγελο ειδήσεων –σηματοδοτώντας ότι είχε φτάσει η σειρά του επόμενου– που βρισκόταν ακριβώς εκεί στο νεκροταφείο.

Οι υποψίες της επιβεβαιώθηκαν τη στιγμή που πήρε αγκαλιά την απαρηγόρητη κοπέλα του γιου της για να την καθησυχάσει και ένωσε τη ζωή που μεγάλωνε μέσα της.

Η τελευταία των Σάντος. Μια εγγονή, η μοίρα της οποίας ήταν ήδη προδιαγεγραμμένη.

Αλλά, αν οι κουρούνες το γνώριζαν ήδη, τότε θα πρέπει να υπήρχαν και άλλοι που ήταν ενήμεροι. Εκείνοι που θα ήθελαν όσο τίποτε άλλο να καταστρέψουν το αγέννητο παιδί – να βεβαιωθούν ότι δε θα είχε ποτέ την ευκαιρία να διεκδικήσει την κληρονομιά του.

Έχοντας στο μυαλό της την ασφάλεια της εγγονής της, η Παλόμα εγκατέλειψε την τελετή της ταφής πολύ πριν η πρώτη

χούφτα χώματος πέσει πάνω στο φέρετρο. Ορκίστηκε τότε να σπαώσει, να μείνει κρυμμένη μέχρι τα δέκατα έκτα γενέθλια του παιδιού, τότε που η μικρή θα είχε ανάγκη από το είδος της παρηγοριάς που μόνο η Παλόμα θα μπορούσε να της προσφέρει.

Δεκαέξι χρόνια για να προετοιμαστεί. Δεκαέξι χρόνια για να ανακτήσει τις δικές της λιγοστές δυνάμεις – να κρατήσει τη φλόγα της κληρονομιάς ζωντανή – ώσπου να φτάσει η ώρα να τη μεταβιβάσει.

Ήλπιζε να καταφέρει να αντέξει – η λύπη ήταν το μικρότερο τίμημα που έπρεπε να πληρώσει για το θάνατο του γιου της.

Εάν δεν κατάφερνε να επιβιώσει, εάν αποτύχαινε να επικοινωνήσει με την εγγονή της εγκαίρως, η ζωή της μικρής θα έσβηνε με τραγικό τρόπο, πρόωρα, όπως του πατέρα της. Ήταν ένα ρίσκο που δεν μπορούσε να πάρει.

Δε θα ακολουθούσε κανένας άλλος απόγονος.

Διακυβεύονταν πολλά.

Το πεπρωμένο του κόσμου ήταν στα χέρια του αγέννητου παιδιού.

Τώρα

1

Είναι στιγμές στη ζωή που όλα σταματούν. Η γη διστάζει, η ατμόσφαιρα ακινητοποιείται και ο χρόνος συρρικνώνεται και μαζεύεται στον εαυτό του ώσπου καταρρέει αποκαμωμένος.

Καθώς σπρώχνω τη μικρή ξύλινη πόρτα του *ριάντ* όπου είχαμε εγκατασταθεί τις τελευταίες εβδομάδες με την Τζενίκα, αφήνοντας πίσω μου την ησυχία της αυλής με τα αρώματά της από τα ρόδα και το αγιόκλημα για να βγω στο χάος που επικρατεί στους ελικοειδείς λαβύρινθους της μεδίνας, συμβαίνει ξανά.

Αλλά αντί να κάτσω ήρεμη όπως κάνω πάντα, αποφασίζω να αφεθώ και να διασκεδάσω. Βρίσκοντας εύκολα το δρόμο μου μέσα από τα σομόν τείχη, περνάω δίπλα από έναν αδύνατο άντρα που έχει παγώσει στο μισό του βήμα, πιέζω με τα δάχτυλά μου τη μαλακή, βαμβακερή *γκαντόρα** του και τον περιστρέφω απαλά ώστε να κοιτάξει στην αντίθετη κατεύθυνση. Έπειτα, αφού περνώ σκυφτά κάτω από μια μαύρη ψωριάρική γάτα που δείχνει να πετάει όπως έχει παγώσει στα μισά ενός άλματος, σταματώ στη γωνία όπου για ένα λεπτό προσπαθώ να τακτοποιήσω μια βιτρίνα με καλογνωλισμένα μπρούντζινα φανάρια που πουλάει ένας άντρας, προτού περάσω στον διπλανό πάγκο όπου γλιστρώ μέσα σε ένα ζευγάρι μαροκινά πασούμια έντονου μπλε χρώματος, αποφασίζω ότι μου αρέσουν και αφήνω τα παλιά δερμάτινα σανδάλια μου μαζί με μια χούφτα τσαλακωμένα ντιράμ.

---

* Μαροκινό μακρύ ανδρικό ένδυμα. (Σ.τ.Μ.)

Τα μάτια μου τσούζουν στην προσπάθεια να τα κρατήσω ανοιχτά, ξέροντας ότι τη στιγμή που θα τα ανοιγοκλείσω, ο άντρας με την *γκαντόρα* θα βρεθεί ένα βήμα πιο μακριά από τον προορισμό του, η γάτα θα προσγειωθεί στο σημάδι της, και οι δύο πωλητές θα χαζεύουν σε πλήρη σύγχυση τηνπραμάτεια τους – η σκηνή θα μετατραπεί σε μια σκηνή αέναου χάους.

Μόλις όμως εντοπίζω τους φωτεινούς ανθρώπους να αιωρούνται τριγύρω, να με μελετούν προσεκτικά όπως κάνουν πάντα, κλείνω σφιχτά τα μάτια μου για να μην τους βλέπω, ελπίζοντας ότι και αυτή τη φορά θα εξαφανιστούν, όπως όλες τις άλλες. Ότι θα πάνε εκεί όπου πηγαίνουν όταν δε με παρακολουθούν.

Παλιά νόμιζα ότι όλοι βίωναν στιγμές σαν κι αυτή, μέχρι που εκμυστηρεύτηκα στην Τζενίκα τι μου συνέβαινε και εκείνη μου έριξε μια σκεπτική ματιά και το απέδωσε στο τζετ λαγκ.

Η Τζενίκα τα αποδίδει όλα στο τζετ λαγκ. Επιμένει ότι ο χρόνος δε σταματάει για κανέναν, ότι είναι δουλειά μας να συμβαδίζουμε με τους ξέφρενους ρυθμούς του. Αλλά ακόμη και τότε ήξερα καλά ότι δεν ευθυνόταν το τζετ λαγκ – είχα περάσει όλη μου τη ζωή διασχίζοντας τις χρονικές ζώνες, και όλα όσα βίωνα δεν είχαν καμία σχέση με ένα εξουθενωμένο βιολογικό ρολόι.

Όπως και να 'χει, φρόντισα να μην το αναφέρω ξανά. Απλώς περίμενα ήσυχα, υπομονετικά, ελπίζοντας ότι η στιγμή θα επέστρεφε σύντομα.

Και πράγματι επέστρεφε.

Τα τελευταία χρόνια οι στιγμές αυτές άρχισαν να πληθαίνουν με αργούς ρυθμούς, ώσπου τελευταία, από την ώρα που φτάσαμε στο Μαρόκο, βίωνω κατά μέσο όρο τρεις την εβδομάδα.

Ένας νεαρός στην ίδια ηλικία με μένα περνάει από δίπλα μου, ο ώμος του βρίσκει εσκεμμένα στον δικό μου, τα σκοτεινά μάτια του με κοιτάζουν με ένα λάγνο τρόπο που μου υπενθυμίζει να ισιώσω τη γαλάζια μεταξένια μαντίλα μου για να καλύψω τα μαλλιά μου. Στρίβω σε μια γωνία, πρόθυμη να φτάσω στο ραντεβού μας πολύ πριν από τον Βέιν, για να προλάβω την πλατεία

Τζέμα αλ-Φνα την ώρα του λυκόφωτος. Στην πλατεία σημειώνεται μεγάλη δραστηριότητα: αντικρίζω μια μακριά σειρά από ανοιχτές ψησταριές με κρέας κασίκας και περιστεριού και άλλα μη αναγνωρίσιμα κρέατα, με τα κοκαλιάρικα και ανέκφραστα κουφάρια τους να περιστρέφονται στις σούβλες, αναδίδοντας στον αέρα απολαυστικά σύννεφα καπνού φορτωμένου με μυρωδικά... ο υπνωτικός μελωδικός σκοπός του γητευτή φιδιών που προέρχεται από άντρες που κάθονται με σταυρωμένα τα πόδια πάνω σε χοντρά πλεγμένα χαλιά, παίζοντας τη φλογέρα τους καθώς οι οχιές ορθώνονται μπροστά τους με παγωμένο βλέμμα... και όλα αυτά μου αποκαλύπτονται υπό τους μαγευτικούς χτύπους των τυμπάνων *γκνάουα* που ακούγονται ασταμάτητα στο βάθος – η μουσική υπόκρουση του νυχτερινού ξυπνήματος μιας μαγευτικής πλατείας που επιστρέφει στη ζωή.

Παίρνω μια βαθιά ανάσα, γεύομαι το μεθυστικό μείγμα εξωτικών ελαίων και γιασεμιού, καθώς ρίχνω μια τελευταία ματιά τριγύρω, ξέροντας ότι αυτή είναι μια από τις τελευταίες φορές που τα βλέπω όλα αυτά. Η ταινία θα ολοκληρωθεί σύντομα, και εγώ και η Τζενίκα θα πάμε να δουλέψουμε για κάποια άλλη ταινία, όπου αλλού απαιτούνται οι υπηρεσίες της ως βραβευμένης καλλιτεχνικής μακιγιέζ που είναι. Ποιος ξέρει αν θα επιστρέψουμε ποτέ ξανά εδώ;

Βρίσκω το δρόμο μου προς τον πρώτο πάγκο με φαγητά, αυτόν δίπλα από το γητευτή των φιδιών όπου με περιμένει ο Βένι, και ξεκλέβω λίγα δευτερόλεπτα που μου χρειάζονται για να εξαφανίσω αυτή την ενοχλητική στιγμή αδυναμίας που κυριεύει τα σωθικά μου κάθε φορά που τον αντικρίζω, κάθε φορά που χάνομαι στα ανακατεμένα χρυσαφιά μαλλιά του, τα βαθιά γαλάζια μάτια του και τα ελαφρώς καμπυλωτά χείλη του.

Κορόιδο! σκέφτομαι και κουνάω το κεφάλι μου, προσθέτοντας: *Ανόητη!*

Λες και δεν ξέρω πώς έχουν τα πράγματα. Λες και δεν ξέρω τους κανόνες.

Το βασικό είναι να μην παρασυρθώ, να μην επιτρέψω στον εαυτό μου να νοιαστεί. Μόνο να φροντίσω να περάσω καλά, και να μην κοιτάξω πίσω όταν έρθει η ώρα του αποχωρισμού.

Το χαριτωμένο πρόσωπο του Βέιν, όπως όλα τα άλλα χαριτωμένα πρόσωπα πριν από αυτόν, ανήκει στις λεγεώνες των θαυμαστριών του. Ούτε ένα από εκείνα τα πρόσωπα δεν ήταν δικό μου – κάτι τέτοιο δεν πρόκειται να συμβεί ποτέ.

Έχοντας μεγαλώσει στα κινηματογραφικά πλατό από τότε που ήμουν αρκετά μεγάλη για να με μεταφέρει στην πλάτη της η Τζενίκα, έχω παίξει αναρίθμητες φορές το ρόλο μου ως παιδιού ενός μέλους των συντελεστών: μένω ήσυχη, κρυμμένη, βοηθάω όποτε μου το ζητάνε, και δεν μπερδεύω τις σχέσεις που κάνω στο κινηματογραφικό πλατό με την πραγματικότητα.

Το γεγονός ότι συναναστρέφομαι με διάσημους όλη μου τη ζωή με αφήνει τελείως αδιάφορη, και αυτός ίσως να είναι ο πρώτος λόγος που με συμπαθούν τόσο γρήγορα. Εννοώ ότι, αν και η εμφάνισή μου είναι αποδεκτή –είμαι ψηλή, αδύνατη, με μακριά σκούρα μαλλιά, με όμορφο δέρμα και λαμπερά πράσινα μάτια που προκαλούν τα σχόλια των ανθρώπων–, κατά τα άλλα είμαι ένα συνηθισμένο κορίτσι. Βέβαια δεν κάνω σαν υστερική όταν συναντώ κάποια διασημότητα. Δεν κοκκινίζω ποτέ, δεν παρσύρομαι από ανόητο ενθουσιασμό και δε νιώθω ανασφαλής. Και η αλήθεια είναι ότι και εκείνοι δεν είναι συνηθισμένοι σε τέτοιου είδους αντίδραση, έτσι στο τέλος συνήθως με κυνηγούν αυτοί.

Το πρώτο μου φιλί ήταν σε κάποια παραλία στο Ρίο ντε Τζανέιρο με ένα αγόρι που μόλις είχε κερδίσει τον τίτλο «Καλύτερο Φιλί» σε ένα διαγωνισμό του MTV (ήταν προφανές ότι καμία από αυτές που τον ψήφισαν δεν τον είχε φιλήσει). Το δεύτερο ήταν στην Ποντ Νεφ στο Παρίσι με ένα αγόρι που μόλις είχε γίνει εξώφυλλο στο περιοδικό *Vanity Fair*. Και εκτός από το γεγονός ότι ήταν πλουσιότεροι, πιο διάσημοι από εμένα και τους κυνηγούσαν οι παπαράτσι, οι ζωές μας δεν ήταν και τόσο διαφορετικές.

Οι περισσότεροι από αυτούς είναι εφήμεροι – ζουν τη ζωή τους όπως ακριβώς εγώ τη δική μου, πηγαίνοντας από μέρος σε μέρος, περνώντας από φιλία σε φιλία, από σχέση σε σχέση. Αυτή είναι και η μόνη ζωή που γνωρίζω.

Είναι δύσκολο να αποκτήσεις μια σχέση με διάρκεια όταν η μόνιμη διεύθυνσή σου είναι μια τόση ταχυδρομική θυρίδα σε κάποιο υποκατάστημα ταχυδρομείου.

Εντούτοις, καθώς πλησιάζω ολοένα και περισσότερο, δεν μπορώ να ελέγξω την ανάσα μου που κομπιάζει, τα σωθικά μου που χοροπηδάνε και στριφογυρίζουν. Και όταν γυρίζει και με κοιτάζει με αυτό το αργό, μελαγχολικό χαμόγελο που πρόκειται να τον κάνει σύντομα παγκόσμια γνωστό, και τα μάτια του συναντούν τα δικά μου, λέει: «Ει, Ντέαρ, ευτυχισμένα δέκατα έκτα γενέθλια». Και τότε, χωρίς να το θέλω, σκέφτομαι τα εκατομμύρια κορίτσια που θα έκαναν σχεδόν τα πάντα για να βρίσκονταν στα μυτερά μπλε πασούμια μου.

Ανταποδίδω το χαμόγελο, κουνάω λίγο το χέρι μου, και έπειτα το χώνω στην πλαϊνή τσέπη του λαδί τζάκετ που φοράω πάντα. Προσποιούμαι ότι δεν παρατηρώ τον τρόπο με τον οποίο με κοιτάζει από πάνω μέχρι κάτω, καθώς περιφέρει το βλέμμα του από τα καστανά, μακριά ως τη μέση μαλλιά μου που ξεπροβάλλουν από τη μαντίλα, στο πολύχρωμο εφαρμοστό αμάνικο μπλουζάκι μου κάτω από το τζάκετ, στο λεπτό σκούρο τζιν μου, μέχρι κάτω στις ολοκαίνουργιες παντόφλες στα πόδια μου.

«Τέλεια». Βάζει το πόδι του δίπλα στο δικό μου, παρουσιάζοντάς μου την αντρική έκδοση του δικού μου υποδήματος. Γελάει προσθέτοντας: «Θα μπορούσαμε ίσως να ξεκινήσουμε καινούργια μόδα όταν επιστρέψουμε στις ΗΠΑ. Τι λες;»

Εμείς.

Δεν υπάρχει εμείς.

Το ξέρω. Το ξέρει κι εκείνος. Και μου τη δίνει που προσπαθεί να προσποιηθεί το αντίθετο.

Οι κάμερες σταμάτησαν να τραβάνε πριν από ώρες, παρ' όλα

αυτά όμως εκείνος συνεχίζει, παίζει ακόμη κάποιο ρόλο. Προσποιείται ότι η σύντομη, προσωρινή συνάντησή μας εκτός του πλατό σημαίνει κάτι περισσότερο.

Κάνει λες και *εμείς* δε θα τελειώσουμε πολύ πριν μπει η σφραγίδα ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ στα διαβατήριά μας.

Και δε χρειάζεται περισσότερος χρόνος ώστε αυτά τα ανόητα μαλθακά κοριτσιίστικα συναισθήματα που νιώθω να σβήσουν τόσο γρήγορα όσο μια φλόγα στη βροχή, επιτρέποντας στην Ντέαρ που γνωρίζω, την Ντέαρ που ο εαυτός μου έχει σμιλέψει, να μπει στη θέση της.

«Αμφιβάλλω». Σκάω ένα προσποιητό χαμόγελο, κλοτσώντας το παπούτσι του με το δικό μου. Λίγο πιο δυνατά από ό,τι χρειάζεται, αλλά και πάλι, του αξίζει αφού πιστεύει ότι είμαι χαζή για να χάσω το παίξιμό του. «Λοιπόν, τι λες, να τσιμπήσουμε κάτι; Πεθαίνω της πείνας για ένα από εκείνα τα μοσχαρίσια σουβλάκια, ίσως και ένα λουκάνικο. Α, και λίγες πατάτες δε θα με χαλούσαν».

Κατευθύνομαι προς τους πάγκους με τα φαγητά, αλλά ο Βέιν έχει μια άλλη ιδέα. Πιάνει το χέρι μου, τα δάχτυλά του μπλέκονται με τα δικά μου ώσπου εφάπτονται όμορφα και σφιχτά. «Σε ένα λεπτό», λέει τραβώντας με τόσο κοντά του που η λεκάνη μου χτυπάει πάνω στη δική του. «Σκέφτηκα να κάνουμε κάτι ξεχωριστό, για να γιορτάσουμε τα γενέθλιά σου. Τι θα έλεγες για ένα τατουάζ;»

Μένω κάγκελο. Σίγουρα κάνει πλάκα.

«Ξέρεις, *μέντι* (τατού από χένα). Όχι μόνιμο. Σκέφτηκα όμως ότι θα είναι κουλ». Ανασηκώνει το αριστερό φρύδι του, σήμα κατατεθέν του Βέιν Γουίκ, και εγώ αντίστοιχα πρέπει να προσπαθήσω να μη συνοφρυωθώ.

Όχι μόνιμο. Αυτή είναι η φράση που με χαρακτηρίζει, για να μην πω η αποστολή μου. Πάντως, το τατουάζ χέννας δεν είναι ακριβώς το ίδιο με τα αυτοκόλλητα. Έχει τη δική του διάρκεια ζωής. Μια διάρκεια ζωής που θα κρατήσει πολύ περισσότερο με-

τά τη μεταφορά του Βέιν με το ιδιωτικό τζετ που του παρέχει το στούντιο, ψηλά στον ουρανό και έξω από τη ζωή μου.

Δεν αναφέρω τίποτε από όλα αυτά, αντιθέτως λέω απλά: «Ξέρεις ότι ο διευθυντής θα σε σκοτώσει εάν εμφανιστείς αύριο στο πλατό καλυμμένος με χένα».

Ο Βέιν ανασηκώνει τους ώμους με την ίδια ακριβώς αδιαφορία που έχω δει πάρα πολλές φορές σε παρά πολλούς νέους ηθοποιούς πριν από αυτόν. Λειτουργεί πλέον όπως όλοι στο σταρ σίστεμ. Νομίζει ότι είναι αναντικατάστατος. Ότι είναι το μοναδικό δεκαεφτάχρονο αγόρι με μια υποψία ταλέντου, ηλιοκαμένο δέρμα, ξανθά κυματιστά μαλλιά και διαπεραστικά γαλάζια μάτια που μπορούν να φωτίσουν μια σκηνή και να κάνουν τα κορίτσια να λιποθυμούν. Αυτός είναι ένας επικίνδυνος τρόπος να βλέπει κανείς τον εαυτό του, ειδικότερα όταν βγάζεις το ψωμί σου στο Χόλιγουντ. Είναι το είδος σκέψης που οδηγεί κατευθείαν σε πολλαπλά κέντρα αποτοξίνωσης, φτηνά ριάλιτι σόου στην τηλεόραση, απεγνωσμένα απομνημονεύματα από ανύπαρκτους συγγραφείς, και ταινίες χαμηλού προϋπολογισμού που καταλήγουν κατευθείαν σε DVD.

Πάντως δε διαμαρτύρομαι καθώς με τραβάει από τον ώμο. Τον ακολουθώ στην ηλικιωμένη μαυροντυμένη γυναίκα που κάθεται οκλαδόν σε ένα πλεκτό μπεζ χαλάκι με ένα σωρό σακούλακια χέννας στοιβαγμένα στην αγκαλιά της.

Ο Βέιν διαπραγματεύεται την τιμή καθώς εγώ βολεύομαι μπροστά της και απλώνω τα χέρια μου. Την παρακολουθώ που σκίζει τη γωνία σε μια από τις σακούλες και πιέζει μια σειρά από περιστερόμορφες γραμμές στο δέρμα μου, χωρίς καν να σκεφτεί να με ρωτήσει τι είδους σχέδιο μπορεί να θέλω. Όχι ότι είχα και κανένα σχέδιο στο μυαλό μου. Γέρνω πάνω στον Βέιν, ο οποίος κάθεται γονατιστός στο πλάι μου, και την αφήνω να κάνει τη δουλειά της.

«Πρέπει να αφήσεις το χρώμα να κάτσει όσο το δυνατόν περισσότερη ώρα. Όσο πιο σκούρος ο λεκές τόσο περισσότερο σε αγαπάει», λέει με σπαστά, διακεκομμένα αγγλικά, αλλά το μή-

νυμα είναι ξεκάθαρο. Το υποστηρίζει με μια ματιά όλο νόημα που ρίχνει στον Βέιν και σε μένα.

«Α, όχι, δεν είμαστε...» Πάω να πω *Δεν είμαστε ερωτευμένοι!* Αλλά ο Βέιν με σταματάει γρήγορα.

Γλιστρώντας το χέρι του γύρω από τον ώμο μου, πιέζει τα χείλη του στο μάγουλό μου, ενώ παράλληλα ρίχνει στη γριά γυναίκα ένα χαμόγελο που την ενθαρρύνει να χαμογελάσει με τη σειρά της επιδεικνύοντας τα τρομακτικά γκρίζα δόντια που της έχουν απομείνει. Η πράξη του με αφήνει άναυδη, κάθομαι ακίνητη και αποσβολωμένη, με ξαναμμένα μάγουλα, λερωμένα χέρια, και ένα νεαρό ανερχόμενο σταρ να με αγκαλιάζει.

Μην έχοντας ποτέ ερωτευτεί, ομολογώ ότι σίγουρα δεν είμαι και κανένας ειδικός επί του θέματος. Δεν έχω ιδέα πώς είναι να είσαι ερωτευμένος.

Αν και είμαι σχεδόν σίγουρη ότι δεν είναι έτσι.

Είμαι πολύ σίγουρη ότι ο Βέιν μόλις ανέθεσε στον εαυτό του άλλον έναν πρωταγωνιστικό ρόλο· παίζει τον εκθαμβωτικό νεαρό ερωμένο μου, μόνο και μόνο για να ικανοποιήσει αυτή την περίεργη Μαροκινή γυναίκα που δεν πρόκειται να δούμε ξανά.

Πάντως, ο Βέιν είναι ηθοποιός και το κοινό είναι πάντα κοινό, άσχετα με τον αριθμό των ατόμων που το απαρτίζουν.

Όταν τα χέρια μου έχουν πια καλυφθεί με περίτεχνες περικοκλάδες και σπείρες, η γριά γυναίκα μου υπενθυμίζει να αφήσω το λεκέ να κάτσει ενώ εκείνη αρχίζει να δουλεύει στα πόδια του Βέιν. Τη στιγμή όμως που η προσοχή της στρέφεται αλλού, χρησιμοποιώ το νύχι μου για να απομακρύνω κάποια μικρά στίγματα χένας. Χωρίς να το θέλω γελάω, βλέποντας την μπογιά να μετατρέπεται σε έναν αραιό κλωνίσκο χρώματος που αναμειγνύεται με τη σκόνη.

Είναι ανόητο, το ξέρω, αλλά δεν μπορώ να διακινδυνεύσω την πιθανότητα να ισχύουν έστω και λίγο τα λόγια της. Η ταινία θα ολοκληρωθεί σύντομα, ο Βέιν κι εγώ θα τραβήξουμε ξεχωριστούς δρόμους, και δε θα άντεχα να τον ερωτητώ.

Με τα χέρια και τα πόδια μας τελείως τεντωμένα, ανοίγουμε δρόμο κατά μήκος των ψησταριών και καταβροχθίζουμε πέντε σουβλάκια από μοσχάρι και λουκάνικο, ένα βουνό από τηγανητές πατάτες και δύο πορτοκαλάδες Fanta, προτού περιπλανηθούμε μέσα στο νυχτερινό τσίρκο της πλατείας που αποτελείται από γητευτές φιδιών, ακροβάτες, ζογκλέρ, χαρτορίχτρες, θεραπευτές, εκπαιδευτές μαϊμούδων και μουσικούς. Υπάρχει ακόμη και μια γυναίκα που έχει στήσει έναν πάγκο για να αφαιρεί τα μαύρα χαλασμένα δόντια από τους γέρους, την οποία παρακολουθούμε και οι δυο μας έκπληκτοι.

Όπως περπατάμε πιασμένοι από τη μέση, με τους γοφούς μας να τρίβονται μεταξύ τους σε κάθε βήμα μας και την ανάσα του Βέιν να με γαργαλάει στο αυτί, εκείνος βγάζει ένα μπουκαλάκι βότκα από την τσέπη του και μου προσφέρει την πρώτη γουλιά.

Γνέφω αρνητικά. Το σπρώχνω μακριά. Οπουδήποτε αλλού μπορεί να ήμουν πρόθυμη, αλλά το Μαρακές είναι διαφορετικό, και μυστηριώδες, ακόμη και λίγο τρομακτικό. Για να μην πω ότι δεν έχω ιδέα τι ισχύει στους τοπικούς νόμους, αν και μαντεύω ότι είναι αυστηροί και ότι το τελευταίο πράγμα που μου χρειάζεται είναι να καταλήξω σε κάποια μαροκινή φυλακή για κατανάλωση αλκοόλ όντας ανήλικη.

Το ίδιο φυσικά ισχύει και για εκείνον, αλλά δεν ακούει. Απλώς χαμογελάει, ξεβιδώνει το καπάκι και κατεβάζει μερικές γουλιές προτού χάσει πάλι το μπουκάλι στην τσέπη του και με τραβήξει σε ένα μικρό σκοτεινό εγκαταλειμμένο σοκάκι.

Παραπατάω. Δυσκολεύομαι να δω. Πιάνομαι από τον τοίχο στην προσπάθειά μου να δω πού πηγαίνω. Σταθεροποιούμαι ενώ νιώθω τη θέρμη των χεριών του στη μέση μου, και μου έρχεται στο μυαλό η καθησυχαστική φράση που χρησιμοποίησε η Τζενίκα για να με απομακρύνει από το φωτάκι της νύχτας όταν ήμουν παιδί: *«Πρέπει να προσαρμοστείς στο σκοτάδι για να μπορέσει να σε βρει το φως»*.

Σπρώχνει τη μαντίλα από το κεφάλι μου, αφήνοντάς τη να

πέσει στο λαιμό μου, καθώς το πρόσωπό του πλησιάζει τόσο κοντά ώστε το μόνο που μπορώ να διακρίνω είναι δύο βαθιά γαλανά μάτια και τα πιο τέλεια μισάνοιχτα χείλη που πολύ γρήγορα γίνονται δικά μου.

Χάνομαι στο φιλί, γεύομαι τα ίχνη βότκας που έχουν απομείνει στη γλώσσα του, καθώς τα χέρια μου εξερευνούν το μυώδες στήθος του. Τα δάχτυλά μου στριφογυρίζουν μέσα στη μεταξένια χαίτη των μαλλιών του, καθώς τα δικά του γλιστρούν κάτω από το τζάκετ μου –κάτω από το μπλουζάκι μου– ψάχνοντας, ανακαλύπτοντας, σπρώχνοντας το ύφασμα ολοένα και πιο πάνω.

Τα σώματά μας γίνονται ένα, σχηματίζοντας έναν κόμπο από γοφούς που περιπλέκονται, και τα χείλη μας ενώνονται. Το φιλί γίνεται τόσο παθιασμένο, τόσο αναγκαίο, η ανάσα μου δυναμώνει, επιταχύνεται, καθώς το σώμα μου πυροδοτείται σαν ένα σπίρτο που μόλις άναψε.

Είναι τέτοιο το παραλήρημά μου εξαιτίας της θέρμης που εκπέμπει το πολλά υποσχόμενο κορμί του, που παραδίδομαι στο άγγιγμα των δαχτύλων του, τα οποία έχουν περάσει μέσα από το σουτιέν μου και κυκλώνουν, τραβάνε, ενώ τα δικά μου δάχτυλα κινούνται προς τα κάτω. Περιπλανιούνται πάνω στους καλοσχηματισμένους κοιλιακούς, στη συνέχεια πιο χαμηλά, κάτω από τη μέση του. Είμαι έτοιμη να ριψοκινδυνεύσω σε μέρη που δεν έχω εξερευνήσει μέχρι στιγμής, όταν εκείνος αποτραβιέται, λέγοντάς μου ψιθυριστά: «Έλα μαζί μου, ξέρω ένα μέρος». Οι λέξεις βαριές, τα μάτια θολά, καθώς πασχίζουμε να πάρουμε ανάσα, πασχίζουμε να μην ορμήσουμε πάλι διεκδικώντας εκείνο το φιλί για ακόμη μια φορά. «Σοβαρά τώρα. Δεν μπορώ να καταλάβω πώς δεν το σκέφτηκα νωρίτερα. Θα είναι κορυφαίο! Ακολούθησέ με!» Βρίσκει το χέρι μου, με τραβάει έξω από το σκοτάδι και με οδηγεί πίσω στη φωτεινή, ζωηρή πλατεία.

Στην αρχή πηγαίνω με τη θέλησή μου, έτοιμη να τον ακολουθήσω οπουδήποτε. Αλλά πολύ γρήγορα ο εκστατικός ήχος των τυμπάνων γκνάουα με σαγηνεύει.

«Ντέαρ, έλα, πάμε από δω. Τι τρέχει;» Συνοφρύνεται, τα φρύδια του ζαρώνουν από τη σύγχυση όταν αφήνω το χέρι του και συνεχίζω να περπατώ, χωρίς να κάνω καν τον κόπο να κοιτάξω εάν εκείνος ακολουθεί, χωρίς να με νοιάζει πλέον τίποτε άλλο από το να εντοπίσω την πηγή αυτού του ρυθμικού χτύπου.

Χώνομαι μέσα στο στριμωγμένο πλήθος ώσπου φτάνω μπροστά του – το κεφάλι μου έχει γεμίσει με τον υπνωτικό ρυθμό αυτού του κόκκινου δερμάτινου τυμπάνου, τα μάτια μου κολυμπάνε στη λάμψη του βαθυκόκκινου μεταξιού, των χρυσών νομισμάτων και ενός καλά κρυμμένου πίσω από πέπλο προσώπου από το οποίο αποκαλύπτεται μόνο ένα ζευγάρι σκούρα μάτια βαμμένα με έντονο χρώμα.

«Είναι άντρας, τραβεστί!» Ο Βέιν εμφανίζεται μέσα από το πλήθος στο πλάι μου, υπνωτισμένος από τη θέα του άντρα που είναι καλυμμένος με καφτάνια, με τα χέρια ψηλά και το κορμί του να στριφογυρίζει ξέφρενα στον ήχο χρυσών κυμβάλων.

Ο Βέιν όμως δε βλέπει τίποτε άλλο. Δε βλέπει αυτό που βλέπω εγώ. Δε βλέπει πώς σταματούν όλα. Δε βλέπει τον τρόπο με τον οποίο αλλάζει η ατμόσφαιρα – τρεμοπαίζει, θολή σαν μέσα από χρωματισμένο γυαλί. Δε βλέπει πώς εμφανίζονται οι φωτεινοί άνθρωποι, οι οποίοι πετάνε περιτριγυρίζοντάς με. Δε βλέπει πώς μου γνέφουν και με παρακαλούν να τους ακολουθήσω.

Μόνο εγώ μπορώ να το δω.

Ακόμη και όταν ανοιγοκλείνω τα μάτια μου επανειλημμένα, προσπαθώντας να κάνω τη σκηνή να επιστρέψει στη φυσιολογική της διάσταση, δε γίνεται τίποτα. Όχι μόνο βρίσκονται ακόμη εκεί, αλλά τώρα έχουν φέρι και φίλους· χιλιάδες και χιλιάδες κουρούνες που γεμίζουν την πλατεία. Προσγειώνονται στον τυμπανιστή, στην τραβεστί χορεύτρια της κοιλιάς –πετούν και ορμούν και κάθονται όπου τους αρέσει–, μετατρέποντας την πλατεία που έσφυζε από ζωή σε ένα πεδίο από σκούρα μάτια όμοια με χάντρες που με παρακολουθούν αμείλικτα.

Οι φωτεινοί άνθρωποι εφορμούν με χέρια τεντωμένα και τα

δάχτυλα έτοιμα να με αρπάξουν, ποδοπατούν τις κουρούνες με-
τατρέποντάς τες σε μαύρες, ματωμένες σορούς.

Και δεν μπορώ να κάνω τίποτα για να σταματήσω την προέ-
λασή τους, δεν μπορώ με τίποτα να πείσω το χρόνο να αρχίσει να
κυλάει ξανά.

Έτσι, κάνω το μοναδικό πράγμα που μπορώ: τρέχω. Δραπε-
τεύω μέσα από το πλήθος σπρώχνοντας, φωνάζοντας σε όλους
να φύγουν από μπροστά μου. Μόλις που αντιλαμβάνομαι τον
Βέιν να με φωνάζει – με πιάνει, με τραβάει στο στήθος του, με
προτρέπει να σταματήσω, να γυρίσω, να μη φοβάμαι.

Το σώμα μου αφήνεται με ανακούφιση καθώς σηκώνω το
πρόσωπό μου και αντικρίζω το δικό του. Αναρωτιέμαι αν θα
μπορέσω ποτέ να του εξηγήσω την ξαφνική κρίση τρέλας που
με κυριεύσε τώρα που όλα επέστρεψαν πάλι σε φυσιολογικά
επίπεδα, όταν κοιτάζω πάνω από τον ώμο του και ανακαλύπτω
ότι οι κουρούνες έχουν αντικατασταθεί με κάτι πολύ χειρότερο·
χιλιάδες αιματοβαμμένα και κομμένα κεφάλια που κρέμονται
από πασσάλους και γεμίζουν την πλατεία.

Τα απαίσια στόματά τους μουρμουρίζουν εν χορώ το όνομά
μου – με καλούν να τους ακούσω, να λάβω υπόψη την προει-
δοποίησή τους προτού να είναι αργά.

Μια φωνή ειδικότερα ξεχωρίζει μέσα από τις άλλες, με το
αποτρόπαια παραμορφωμένο πρόσωπό της να μοιάζει αλλό-
κοτα με το πρόσωπο μιας παλιάς τσαλακωμένης φωτογραφίας,
το οποίο γνωρίζω πολύ καλά.

**Μέχρι τώρα εκείνος υπήρχε μόνο στα όνειρά της,
αλλά το πεπρωμένο θα τους φέρει κοντά.**

Περίεργα πράγματα συμβαίνουν στην Ντέαρ Σά-
ντος. Τα κοράκια την τρομοκρατούν, ο χρόνος
σταματά χωρίς προειδοποίηση και ένα όμορφο
αγόρι με γαλανά μάτια στοιχειώνει τα όνειρά της. Για να
τη προστατεύσει, η μητέρα της τη στέλνει να ζήσει με
τη γιαγιά της, την οποία δεν έχει γνωρίσει ποτέ. Πρό-
κειται για μια γυναίκα που αναγνωρίζει τα οράματα της
Ντέαρ ως το κάλεσμα για να γίνει κυνηγός των ψυχών,
καθώς και τη μοναδική ικανότητά της να ταξιδεύει ανά-
μεσα στους κόσμους των νεκρών και των ζωντανών.

Η Ντέαρ προσπαθεί να συμφιλιωθεί με το πεπρωμέ-
νο της και να δαμάσει τις μυστικές δυνάμεις της. Όταν
συναντά τον Ντέις, το αγόρι από τα όνειρά της, τα
πάντα ανατρέπονται ξανά. Διότι είναι αναγκασμένη να
ανακαλύψει αν ο Ντέις είναι ο άντρας της ζωής της ή
αν έχει συμμαχήσει με τον εχθρό που η ίδια πρέπει να
κατατροπώσει...

***Το πρώτο βιβλίο από τους ΚΥΝΗΓΟΥΣ ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ
θα σας συναρπάσει.***

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psychogios.gr

ISBN 978-960-496-788-9

9 789604 967889

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 11762

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η